

*Jeň když
jsme to
my*

Je to jenom hra...
dokud se nehraje o tvé srdce

CHLOE LIESE

FRAGMENT

Jen když jsme to my

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chloe Liese

Jen když jsme to my – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Jen když
jsme to
my*

CHLOE LIESE

Přeložila Alžběta Kalinová

FRAGMENT

Copyright © 2020, 2021 Chloe Liese
Illustration © 2025 Linda Bulíčková

ISBN tištěné verze 978-80-253-7335-4
ISBN e-knihy 978-80-253-7354-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7355-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7338-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Věnováno všem ženám, které statečně bojovaly,
a všem, kteří je během jejich boje milovali.*

Poznámka autorky

obsahuje spoilery

Tato kniha na svých stránkách otevřeně popisuje intimitu oboustranně chtěného sexu. Příběhem se táhne linka rodiče trpícího rakovinou v posledním stádiu, která vrcholí smrtí, jež však není konkrétně popsána. Jako někdo, kdo sám takto přišel o milovanou osobu, dobře vím, že toto téma je pro mnohé velmi citlivé a složité. Jedna z hlavních postav navíc trpí těžkým sluchovým postižením získaným v dospělém věku. Její zobrazení bylo před dotiskem z 21. srpna 2021 zrevidováno na základě kritiky a konzultací se čtenářem, který má s ohluchnutím v pozdějším věku osobní zkušenost. Doufám, že se mi zmíněná témata podařilo uchopit s respektem, péčí a citlivostí, jež si zaslouží.

„Nebývá nezdvořilost projevem mocného
milostného zaujetí?“

- Jane Austenová, *Pýcha a předsudek*

KAPITOLA 1

Willa

Playlist: „Hurricane,“ Bridgit Mendler

Lidé říkají, že jsem vzteklá.

Osobně dávám přednost slovu *temperamentní*. Uznávám, že na fotbalistku je to dost vzletný výraz, ale když někdo odpracuje v knihkupectví tolik letních prázdnin jako já, chtě nechtě při tom pár poetičtějších slov pochytlí.

Temperamentní: přetékající silnými či protichůdnými emocemi.

Tak to jsem já, v dobrém i zlém, Willa Rose Sutterová. Do puntíku.

Mám poněkud krátkou rozbušku? Určitě. Jsou moje reakce místy přehnané? Občas. Rozhodně by mi prospělo, kdybych uměla sem tam rychleji vychladnout, jenže já tu bouři ve svém nitru odmítám krotit. Právě s mou prudkostí je totiž spjatá přírodní síla, která mě pohání. Soutěživost. Což je osobnostní rys, který už vám dává určité výhody. Jsem mladá profesionální sportovkyně odhodlaná stát se tou nejlepší. A abyste byli nejlepší, potřebujete nejen vynikající schopnosti, ale především hlad po úspěchu. Musíte po něm toužit víc než kdokoli jiný. Jedině tak se vzdálené sny stávají realitou.

Ano, uznávám. Občas bývám mírně popudlivá. Jsem bojovná, houževnatá a ráda vyhrávám. Nespokojím se s kompromisy. Nevzdávám se. Do cesty se mi nesmí postavit *nic*.

A proto se vážně musím dát konečně dohromady, jinak se mi teď něco do cesty postaví. Moje příležitost změřit příští týden síly

s našimi největšími rivaly visí vinou semináře obchodní matematiky a jeho ďábelského profesora doslova na vlásku.

Zrovna jdu pozdě na hodinu. Mám za sebou brutální trénink, po kterém mě svaly bolí tak moc, že se musím snažit nekulhat. Cestou dolů po rampě protínající obrovskou přednáškovou aulu mě stojí všechny síly nepištět s každým krokem *auva, jauva, au*.

Učebna doslova praská ve švech a posledních pár volných míst zůstává už jen v první řadě.

No bezva, brblám si pod nosem. Nejenom že jdu pozdě. Navíc musím do první řady, takže si toho všimne úplně každý. Moje svaly křičící po ibuprofenu a horké vaně se co nejtíšeji poskládají na jednu z prázdných židlí. Neslyšně vytáhnou z batohu sešit.

Profesor MacCormack mezitím dál něco škrábe na tabuli. Třeba mu můj pozdní příchod unikl.

„Slečno Sutterová,“ osloví mě vzápětí, odloží křidu, otočí se ke mně a opraší si ruce. „Hezké, že jste se k nám přidala.“

Zatraceně.

„Omlouvám se, pane profesore.“

„Probranou látku si můžete opsat od Rydera,“ sdělí mi MacCormack bez ohledu na mou omluvu. Znovu se obrátí k tabuli a palcem ukáže přes rameno napravo ode mě. „Má moje poznámky.“

Spadne mi čelist. Tenhle semestr jsem o ně MacCormacka prosila už třikrát, když mi kvůli zápasům na cizí půdě utekla jeho hodina. Pokaždé jen pokrčil rameny s tím, že „vzniklou situaci musím nějak vyřešit sama a utřídit si priority“. A tomuhle Ryderovi je jednoduše *dá*?

Vzteky mi rudnou tváře i špičky uší. Kdyby mi z hlavy mohly vyšlehnout plameny, stalo by se.

Nakonec se přece jen otočím naznačeným směrem, sebemrskavsky zvědavá, komu můj profesor nadržuje, zatímco já se bez jakékoli pomoci marně snažím nějak zachránit. Přestože bych tu pomoc vážně potřebovala. Zatím se horko těžko držím na tři mínus, ale, pokud se Bůh nad svou mrzkou služebnicí Willou Rose

Sutterovou nesmiluje a neučiní při blížícím se testu nějaký zázrak, bude z toho čtyřka.

Když mnou cloumá vztek, lomcuje celým mým tělem. Zrychleně dýchám, od krku nahoru zrudnu jako rajče, překotně se mi rozbuší srdce a pulz mi v žilách tepe jako údery bubnu. Doslova *zuřím*. Přesně v tomhle rozpoložení probodnu pohledem protežovaného Rydera, držitele profesorových poznámek.

Na husté kštici plavých vlasů má hluboko do čela naraženou kšiltovku. Strniště vousů zastírá jeho rysy tak, že bych stejně neuměla popsat, jak vlastně vypadá. Ne že by mi na tom záleželo. Oči klopí k poznámkám a těká jimi zleva doprava, takže ani ty pořádně nevidím. Má rovný, nechutně dokonalý nos, který občas pokrčí, jako by si vůbec neuvědomoval, že se na něj dívám a že se má se mnou o MacCormackovy poznámky podělit. Tyhle zápisky by mi mohly pomoci nedostat pětku z posledních dvou přepadevek a prvního většího testu.

Otočím se zpátky k MacCormackovi, který má tu drzost, že se na mě přes rameno škodolibě ušklíbne. Zavřu oči ve snaze obrnit se klidem, jehož se mi nedostává. Víím, že jestli se mi to nepodaří, rozzuřeně se na profesora vrhnu.

Soustřed se na svůj cíl, Willo.

Potřebuju u něj nepropadnout, abych mohla dál hrát za školní reprezentaci. Potřebuju dál hrát za reprezentaci, aby měl náš tým co největší šanci na výhru a také z toho důvodu, že podle Murphyho zákonů se hledači talentů chodí podívat právě na ten zápas, který vám uteče. Ve skutečnosti sice Murphy říká jen to, že cokoli se může v nejnevhodnější chvíli pokazit, to se pokazí, ale já si to překládám takhle.

Prostě ty poznámky potřebuju. A abych se k nim dostala, nezbyde mi než spolknout pýchu a toho blbce, který si mě nevšímá, o ně výslovně požádat. Odkážu si. *Významně*. Ryder jen znovu nakrčí nos, otočí stránku, zvedne oči k rovnici na tabuli a znovu je sklopí. Že by se na mě třeba jen otočil? Dal jakkoli

znát, že si uvědomuje moji existenci? Prohodil třeba: *Čau, jak ti můžu pomoci?*

Samozřejmě že ne.

MacCormack žvaní dál. Jeho poznámky jsou jednak na tabuli, jednak v promítané prezentaci, kde jeho slova stojí napsaná velkým, jasně čitelným fontem. Ještě než si stačím všechno zapsat, přeskočí na další snímek. Moje rozčilení s každou minutou roste. Jako by ten chlap *chtěl*, abych propadla.

Znovu se nadechnu na uklidnění a pošeptám Ryderovi: „S dovolením.“

Zamrká, zamračí se a já už si začínám dělat naděje, že se na mě podívá. Jenže on se místo toho vrátí v poznámkách o stránku nazpět a něco si na ni dopíše.

Zmateně na něj zírám celé minuty, než roztřesená vzteky znovu otočím hlavu k tabuli, sevřu v ruce pero a otevřu sešit tak zprudka, že ho div neroztrhnu. Sice se mi chce našťavaně křičet, nicméně faktem zůstává, že ovlivnit můžu jedině přítomnou chvíli. Stisknu jazyk za zuby a jdu horečně psát.

Po dvaceti minutách MacCormack odloží křídlo a obrátí se k aule. Ve svém rozpoložení jen matně slyším otázky, které pokládá do davu. Ostatní studenti se hlásí a odpovídají, jelikož na rozdíl ode mě jeho výklad sledovali. Jenže na rozdíl ode mě většina z nich nejspíš nežije dvojím životem a nemusí se ustavičně rozdvajovat. Na hráčku a studentku, na samostatnou ženu a dceru.

Protože na rozdíl ode mě mají nějaký manévrovací prostor, nějaké možnosti. Naproti tomu já *musím* excelovat. Jediný problém je, že pod takovým tlakem totálně selhávám. Tedy až na fotbal. Ve fotbale selžu jen přes svou mrtvolu. Všechno ostatní jde ale do háje. Jsem kamarádka na houby, nepřítomná dcera a podprůměrná studentka. Kdyby mě tenhle profesor nechal aspoň chvíli na pokoji, mohla bych zkusit zapracovat přinejmenším na něčem z toho.

MacCormack musí cítit, jak ho vraždím pohledem, protože jakmile dostane poslední odpověď, znovu se otočí na mě a ušklíbne se.

„Profesore MacCormacku,“ procedím skrz zaťaté zuby.

„Copak, slečno Sutterová?“

„Má to být nějaký vtip?“

„Ne, lituji, takto správný vzoreček na výpočet složených úroků nezní.“ S tím se obrátí zpět k ostatním, věnuje jim úsměv, jakého se od něj já ještě nikdy nedočkala, a propustí je. „Přestávka.“

Zůstanu sedět, omráčená, že mě profesor znovu takhle odbyl. Když se ze svého místa zvedne i Ryder, zastrčí si nedocenitelné zápisky do obnošené kožené tašky a přehodí si ji přes rameno, je to už jen trešnička na dortu. Teprve potom zvedne oči a konečně se na mě podívá. Rychle mě přeletí vykuleným pohledem od hlavy k patě.

Má tmavě zelené oči – k čertu s ním, zelená je moje oblíbená barva. Jde o dokonale přesný odstín trávníku fotbalového hřiště. Ničeho jiného si všimnout nestihnu, protože vztek mi vzápětí zakazuje docenit kterýkoli další z jeho rysů. Prohlíží si mou teplákovku a tenisky a znovu se na mě dívá – dost podezíravě vzhledem k tomu, jak strašný asi musím mít výraz. Zuřím. Takže jistě vypadám, jako bych ho chtěla zavraždit.

Ted' si mě všimne, potom co mě tak okatě přehlížel?

Stáhne ramena dozadu a plně se napřímí. Dokážu myslet na jediné. *Páni, není to jenom debil, je to pěkně vysoký debil.*

Popadnu svůj sešit, vyletím ze židle, zabodnu si propisku do obřího uzlu rozcuchaných vlasů a zpražím ho vražedným pohledem. Pak k němu popojdu o krok blíž a zadívám se mu přímo do těch jeho odporně dokonalých, mírně vytřeštěných zelených očí.

Následuje dlouhý souboj intenzivních pohledů. Ryder přimhouří oči. Já taky. Zaštípají mě a doslova škemrají, abych mrkla, ale to odmítám.

Pak Ryder pomalu zvedne koutek rtů. Ten kretén se na mě šklebí.

A mně při tom sjede pohled k jeho ústům zarostlým tím spleťtým strništěm. Zamrkám.

Sakra. Nenávidím prohrávat. *Nenávidím prohrávat.*

Už chci otevřít pusu a zeptat se, co ho tak pobavilo, když ode mě odstoupí, elegantně se otočí a vyběhne nahoru ke dveřím do auly. Já zůstanu stát rozklepaná hněvem a vztekám se na toho blbce a jeho zvláštní ignorantství. Nakonec jsem v přednáškovém sále téměř sama.

„Dopřejte si trochu radosti, slečno Sutterová,“ prohodí MacCormack, zhasne světla a vpustí do auly šedé stíny. Ty se prolínají s paprsky slabého ranního slunce, které dovnitř proudí okny.

„Nevím, z čeho bych se měla radovat, když u vás nejspíš propadnu, což si nemůžu dovolit, pane profesore.“

Jako by z něj na okamžik spadla maska nezúčastněného pobavení, ale dříve než se vůbec stačím ujistit, že se tak stalo, si ji zase nasadí. „Však vy už vymyslíte, jak na to. Pěkný den.“

Jakmile se za ním zavřou dveře a já zůstanu sama, znovu klesnu do židle a zaposlouchám se do ozvěny šepotu, který se nese aulou a vypráví o selhání.

„To vážně jen tak odkráčel?“ zírá na mě nevěřicně Rooney, moje spoluhráška a spolubydlící.

„Jo.“ Pověděla bych jí víc, ale jsem příliš naštvaná a zadýchaná. Právě dře techniku. Mám snad nejlepší formu v životě, ale frekvenční žebříky mě vždycky zničí.

„Páni.“ Rooney se naproti tomu vůbec nezadýchává. V duchu dospěju k závěru, že je snad nějaký mutant, protože tu holku jsem snad ještě nikdy neslyšela lapat po dechu. A není to tím, že by se flákala. Naše trenérka je klinicky ověřená sadistka. „Pitomec.“

Rooney vypadá jako panenka Barbie v životní velikosti. Typická kráska z jižní Kalifornie. Nekonečně dlouhé nohy, zářivá plet se slabým popraškem pih a husté, platinově blondáté vlasy, které má vždycky sčesané do perfektně uhlazeného dlouhého culíku. Jak

tam stojí a pije vodu z láhve, připomíná v záři sklánějícího se slunce plážovou modelku. Zato já vypadám asi jako Dolores Umbridgeová potom, co se jí zmocnili kentauroi. Hrubé vlasy mi splašeně trčí z gumičky, tváře mám rudé únavou a fotbalem vypracované svaly na stehnech se mi třesou vypětím. Já a Rooney snad nemůžeme být odlišnější – nejen vzhledově, ale i co se povahy týče. Možná proto jsme tak dobré kamarádky.

„Pitomec je to každopádně,“ souhlasím. „Jenomže to je pitomec, který má něco, co potřebuju. Poznámky z přednášek, které jsem už zameškala, i z těch dvou, které kvůli zápasům ještě zameškám.“

Společně klusáme ke stanovišti, kde se trénují přihrávky. Já se rozběhnu jako první, Rooney si nadhodí míč a kopne ho mým směrem. Odehrají zpátky, ona znovu na mě a tak jdeme dál až do chvíle, kdy je čas prohodit si strany.

Rooney mi znovu přihraje a já jí hlavičkou pošlu míč k nohám. „Co budeš dělat, jestli ti ten kluk ty poznámky nedá?“

„Nevím. Právě to je ten problém. Netuším, co si počít s někým, kdo mě tak okatě ignoruje. Vím, že dokážu být jízlivá, ale tentokrát jsem se chovala slušně. Zato on se mnou ani nepromluvil. Vůbec nechápu proč. Ty poznámky vážně potřebuju.“

Pak se vystřídáme, nadhodím si míč na nohu a kopnu ho vzduchem Rooney přímo před čelo.

„Upřímně,“ vydechne Rooney a odehraje mou přihrávku hlavičkou, „já myslím, že tvůj problém spočívá spíš v tom profesorovi. Studentská smlouva ho zavazuje, aby vycházel vstříc tvému rozvrhu, a přitom se k tobě jakožto člence reprezentace chová vyloženě nepřátelsky. Být tebou, tak si tu smlouvu vytisknu, nakráčím si to za ním na konzultaci a připomenu mu, že z etického i právního hlediska je povinen tě během studia podpořit, protože jeho univerzitě vyděláváš víc a přinášíš větší publicitu, než se kdy podařilo jeho směšné akademické publikační činnosti.“

Jo. Rooney sice vypadá jako barbína, ale má v hlavě mozek. Jednoho dne z ní bude skvělá právnička.

„Možná. Jenže ten chlap je dost paličák, Roo. Bojím se, že by mi pak udělal ze života ještě větší peklo než teď.“

Ronney zamračeně odehraje mou další přihrávku. „Dobře, tak co kdybys mu tu smlouvu ukázala, ale šla na to mile? Odzbroj ho svou něžností. Hlavně udělej cokoli, abys mohla příští týden hrát. Potřebujeme tě. A upřímně? Myslím, že kdybys nehrála, nejspíš bys zaživa shořela zevnitř.“

Skončíme. Míč mi spadne k nohám a já se dívám na jeho důvěrně známé tvary. Stejný pohled se mi naskytl už tisíckrát. Pohled na černobílý míč ležící na zářivě zeleném trávníku mezi mými kopačkami. Fotbal je jedinou konstantou mého života, v němž je všechno ostatní nepředvídatelné. Pro ten sport žiju a dýchám. Nejde jen o to, že chci být nejlepší, občas je to taky to jediné, co mě drží nad vodou.

Ronney má pravdu. Nesmím o ten zápas přijít, nesmím ztratit šanci hrát. Budu muset tu hořkou pilulku spolknout a udělat všechno, co bude třeba, abych z toho předmětu nepropadla.

„Tak pojď,“ řekne Rooney a obejmě mě kolem ramen. „Dnes večer vařím já.“

Naoko si povzdechne, čímž si od ní vysloužím pořádný štouchanec. „Bezva, stejně potřebuju pořádně pročistit střeva.“

KAPITOLA 2

Willa

Playlist: „*Might Not Like Me*,“ Brynn Elliott

Celá škola o mně ví, že jsem horká hlava. Mám za sebou několik rvaček na hřišti plus ještě jednu epizodu z prváku. Tehdy se v jídelně nějaká holka pustila do Rooney, že jí přebrala kluka. Už jsem stála na stole s úmyslem poslat tu lhářku k zemi solidním zápasnickým úderem, ale Rooney mě naštěstí stačila popadnout za límec dřív, než jsem si stihla vysloužit vyloučení. Tím incidentem jsem si nicméně vysloužila pověst, kterou se nikomu nesnažím vyvracet. Díky ní se mě skoro všichni bojí, nebo si ode mě aspoň drží zdravý odstup. Což mi zcela vyhovuje.

Pravdou ale je, že i když neváhám bránit ty, na kterých mi záleží, i když jsem připravená je podpořit a i když na hřišti jdu do všeho naplno, slovní spory ráda *nemám*. Vlastně si myslím, že na verbální hádky a nepříjemné rozhovory jsem doslova alergická. Kdykoli se jich musím účastnit, hned mi naskočí ošklivá kopřivka.

Proto mi taky ve chvíli, kdy usednu ke stolu proti profesorovi MacCormackovi a dívám se, jak si pročítá mou hráčskou studentskou smlouvu, vyskakují na šíji a prsou rudé svědivé flíčky.

„Hm,“ zhodnotí po dočtení, načež smlouvu obrátí zase ke mně a podá mi ji. „Poslouchajte, slečno Sutterová. Věřte tomu, nebo ne, ale já proti vám nic nemám. Respektuji vás.“

Obočí mi vystřelí až k vlasům. „Tak to mě překvapuje.“

Mac se znovu potutelně ušklíbne. Musím si zasednout ruce, abych mu ten úsměv nesmázla nějakou náhodnou fackou.

„Ale nenechám vás proplout zadarmo. Sama jste se rozhodla během studia reprezentovat školu, čímž jste na sebe vzala odpovědnost naučit se dobře si organizovat čas. Na začátku semestru jste mi nedala předem vědět, kdy budete chybět, ani že na lekce budete potřebovat mé poznámky. Oznámila jste mi to až v den, kdy jste chyběla, a podruhé dokonce až *zpětně*. Z čehož usuzuji, že můj předmět pro vás není prioritou, ačkoli jsem upřímně přesvědčen, že by být měl. Protože je to naprostý základ, pokud se v pozdějším životě chcete jakkoli orientovat v obchodním managementu.“

Nervózně se zavrtím na židli. Věděla jsem, kdy budu kvůli zápasům chybět, jenže informovat ho o tom předem mě příliš děsilo. Musela bych se s ním osobně sejít a požádat ho, aby na to bral ohled, což mi přišlo... prostě nepříjemné. Jak už jsem řekla, nerada řeším věci ústně.

„Což mě vede k závěru,“ pokračuje MacCormack, „že patříte k těm sportovcům, kteří považují vzdělání za zbytečné, jen si mechanicky odškrtnou docházku a nic víc. To je přístup, se kterým v mém semináři pohoříte.“

Otevřu pusu a chystám se mu říct, že to je od něj vážně nefér, že se o obchodním managementu vážně chci naučit všechno potřebné, protože si uvědomuju, že profesionální sportovkyní nezůstanu navěky. Protože doufám, že až skončím s aktivní kariérou, budu moct využít získaných zkušeností v oblasti filantropie a chci si být jistá, že dokážu všechno řídit sama, a navíc co nejlíp. Měla bych mu to všechno říct, ale jaksi se nezmůžu na slovo, a tak pusu zase zavřu a nepříjemně se mi stáhne žaludek.

MacCormack se opře lokty o stůl a nakloní se ke mně. Jeho akvamarínové oči rámuji černé obroučky brýlí, téměř černé vlasy má upravené do stylového rozcuchu a bradu a tváře mu zdobí krátké mužné strniště. Kdyby mě ten pitomec tak strašně nesabotoval a nebyl přinejmenším o deset let starší než já, nejspíš by se mi líbil. Jenže v tu chvíli mi běží hlavou akorát to, že mi ten chlap zničí sportovní kariéru.

„Vypadáte rozrušeně.“

Prerývaně se nadechnu. Do očí se mi derou horké slzy. *Neopovažuj se brečet, Sutterová. Neopovažuj se někomu ukázat svoje slabiny.*

„Omlouvám se,“ vykoktám přes knedlík, který se mi udělal v krku. „Nejsem... špatně se vyjadřuju, když...“ Polknu, stisknu si kořen nosu a zhluboka se nadechnu. S výdechem se dám jakž takž dohromady a doluju ze sebe odvalu. „Na vašem semináři mi záleží. Uvědomuju si, že jsem vám to nedala dostatečně najevo. Měla jsem za vámi zajít před začátkem semestru, ale ještě nikdy to s nikým nebylo třeba. Předtím mi všichni profesori dávali svoje poznámky automaticky a vždycky mi posílali všechno potřebné.“

Mac se podmračeně opře v židli. „No, já se mezi ně neřadím. A pokud se chcete stát profesionální sportovkyní, mám pro vás novinku – musíte se naučit, jak se za sebe postavit.“

Tím mě naštvál. „Vážně? Jsem si dobře vědoma předsudků a dvojího metru, se kterými musí profesionální sportovkyně bojovat, a jsem na to připravená. Díky za radu.“

„Jak chcete,“ rozhodí rukama Mac. „Chci tím říct jen to, že já vám v úspěšném absolvování nebráním. Celou dobu jsem plně k dispozici a v aule sedí hromada lidí, které jste mohla poprosit o zápisky. Rydera jsem vám naservíroval na stříbrném podnose...“

„Na stříbrném podnose?“ Prásknu rukama do stolu a opřu se o ně. „Vždyť mě úplně zazdil.“

„Možná jste se nevyjádřila dost jednoznačně,“ pokrčí rameny Mac, vstane a popadne ze stolu notebook spolu s hromadou papírů. Podívá se na hodinky a potom na mě. „Tak či tak, já za váš úspěch odpovědnost nenesu. Nabídl jsem vám řešení vašeho problému, ale za ručičku vás k němu nedovedu. Vymyslete něco sama. Promluvte si s ním. Udělejte víc, než že jednou něco zamumláte, hned to vzdáte a zavraždíte ho pohledem.“

Vytréštím na něj oči. „Vy máte v aule nějakou kameru?“

Ten jeho zatracený škodolibý úsměv se zase promění v otevřený úšklebek. „Jen mám oči i vzadu. Který profesor nemá? Tak jdeme, Sutterová. Je čas jít na hodinu.“

Tentokrát nejdu pozdě jediná. MacCormack pospíchá přede mnou. S hlasitým žuchnutím odhodí hromadu papírů na katedru, připojí si notebook k projektoru, připne si na límeček košile malý mikrofon a ihned se pustí do výkladu. Učebna opět praská ve švech a opět zbývá místo už jediné vedle toho debila Rydera, držitele profesorových poznámek.

Ačkoli posledně jsem byla tak rozzuřená, že mi byl jeho vzhled ukradený, hned si všimnu, že dnes má na sobě v podstatě to samé – jako by to byla jeho uniforma. Roztřepenou tmavě modrou kšiltovku, nějakou příjemnou flanelku a seprané džíny. Dlouhé nohy má natažené daleko před sebe a sklopenýma očima už zase těká po poznámkách z dnešní přednášky. Už zase mě totálně přehlízí. Zaparkuju se na své místo, zafuním a otevřu sešit.

Aspoň že tentokrát si stihnu zapsat celou přednášku. Ne *jeho* zásluhou.

MacCormack začne přednášet a mě to úplně pohltí, protože – jak jsem mu málem vyslepičila – obchodní management mě vážně zajímá. Plně se soustředím a zuřivě si zapisuju. Jednou se dokonce přihlásím a položím Macovi otázku, za kterou si vysloužím jeho překvapený souhlasný úsměv. Chytám se. Sice budu muset vymyslet, jak se dostat k poznámkám z těch zameškaných hodin, ale pro dnešek Willa Rose Sutterová září jako...

Vtom mě něco štouchne do ruky a já udělám na stránce dlouhou černou čáru přes celé zápisky. Otočím se doprava a střetnu se s Ryderovým pohledem. Jeho nechutně krásné sytě zelené oči na mě už zase užasle hledí, jako by ho překvapovalo, že vůbec existuju.

Podívám se na svůj sešit a pak znovu na něj. „O co ti jako jde?“ syкну.

Ryder pootevře ústa, což mě z nějakého důvodu na okamžik rozhodí. S tím zaskočeným výrazem, rozčuchanými vlasy, strništěm na tvářích a modrozelenou kostkovanou flanelkou vypadá jako dřevorubec, jehož něco vyrušilo zrovna ve chvíli, kdy se rozmachoval sekerou. Zabloudím očima od jeho pohledu ke zbytku obličeje. Světlé strniště toho tolik zakrývá. Lícni kosti, rty i linii čelistí.

Jak pod tím vším vůbec vypadá?

Vzápětí se z těch bizarních myšlenek proberu a znovu se na něj vyzývavě podívám. Čekám omluvu, nějaké vysvětlení, *cokoli*, co by nějak vysvětlilo, že do mě právě vrazil loktem a zničil mi zápisky.

Jenže se nedočkám. Akorát zase zavře pusu a podezíravě si mě prohlédne, pak se otočí zpátky k tabuli a začne se znovu soustředit na výklad. Vzápětí Mac posune prezentaci na další snímek, čímž si vyslouží bolestné záupnění od zhruba třetiny studentů, kteří si nestihli všechno poznamenat. Stejně jako já – ten zatracený dřevorubec mě vyrušil, takže jsem posledních pár minut neposlouchala a nezapisovala si.

„Jistě si vzpomínáte,“ sdělí Mac třídě, „že prvních šest týdnů tohoto semináře je věnováno základům obchodní matematiky. Nemilosrdně vás láduju teorií. Chápu, že v tomhle bodě je toho na vás nejspíš už příliš.“

Kolektivní povzdech následovaný vlnou šepotu naznačuje, že MacCormack je možná kantor, který nezná slitování, ale aspoň zná své studenty.

„Nyní jsme dospěli do fáze, kdy vám bude přidělen studijní partner na zbytek semestru. Ze dvou důvodů. Jednak je vás opravdu hodně,“ řekne. „Na rozdíl od mnoha jiných profesorů vás nehodlám přehazovat na nějaké asistenty. Jsem tu pro vás já, celý semestr, během všech konzultačních hodin. Výměnou za to potřebuju snížit počet testů a projektů, které musím hodnotit, na polovinu, takže

vás musím spárovat. Navíc platí, že každý, kdo se chce pohybovat v obchodním prostředí, se musí naučit pilířům spolupráce, vyjednávání a hledání kompromisů. Znalost čísel a ekonomické teorie je vám k ničemu, pokud je nedokážete probrat se svými kolegy, vyslechnout si jejich nápady a dospět k nějaké syntéze vašich názorů, kterou lze úspěšně použít v praxi.

Ačkoli vaše snaha a společná práce vyvrcholí závěrečným projektem a testem, pololetní zkoušky jsou za rohem. Apeluji na vás, abyste se spojili se svým přiděleným partnerem raději dříve než později a abyste se začali učit společně. Studujte, navzájem se zkoušejte, zvykejte si na sebe. A ačkoli ještě nejsme ani v polovině semestru, začněte na konceptu vašeho závěrečného projektu pracovat ihned, protože spolu se závěrečnou zkouškou tvoří polovinu vaší konečné známky. Apeluji hlavně na ty, kteří zatím pokulhávají..." s tím se rozhlédne po aule a při pohledu na mě významně zvedne obočí, "... aby to brali vážně. Může vás to spasit, nebo vám to může zlomit vaz."

Přednáškovým sálem se rozlehne další kolektivní povzdech. Mac si strčí ruce do kapes a škodolibě se pousměje. „Skladbu dvojic vám oznámím na následující hodině. Krásný den všem.“

Než stačím zavřít propisku, Ryder už vyráží pryč. Hodí si tašku přes rameno a začne se proplétat pomalu odcházejícím davem.

Pomalu se otočím zpátky, omráčená mírou jeho arogance. Být až *takový* blbec je vážně práce.

„Ale je to docela hezkej blbec,“ ozve se něčí hlas.

S trhnutím se otočím doleva. „Promiň. Neuvědomila jsem si, že přemýšlím nahlas.“

Dívka jen s úsměvem pokrčí rameny. „Nepřemýšlíš. Domyslela jsem si to. Já jsem Emily.“

„Willa,“ představím se, vstanu, zavřu sešit a schovám ho do batohu.

Dívka se na mě usměje ještě víc. „Tohle jméno mám strašně ráda. Jako ta spisovatelka Willa Catherová, ne?“

Kývnu a při vzpomínce na mámu mě píchne u srdce. „Přesně.“

Měla bych se Emily zeptat, jestli má všechny zápisky a jestli bych si je od ní mohla ofotit. Jenže jazyk mi opět svazuje strach z toho, že bych se měla kohokoli o cokoli prosit a že by se má prosba mohla setkat s odmítnutím.

„Měj se fajn!“ rozloučí se Emily mile.

Čekají mě hory učení, tréninků na zápas s jedním z našich nejtěžších protivníků, a navíc se musím stavit v nemocnici, abych zjistila, jak dopadly výsledky máminy poslední biopsie. Nečekám, že by můj den mohl být *fajn*.

„Díky,“ zabručím. „Ty taky.“

Už dobře vím, jak to v nemocnici chodí. Zním její pach i zvuky. Víím, jak zní blížící se výtah, jak to cinkne, když se otevrou dveře, i jak vrže podrážka tenisů na nemocničním linoleu. Víím, jak září nemocniční zářivky a jak páchne moč a dezinfekce. Zvláštní, ale nijak mi to nevadí. Máma v nemocnici poslední měsíc žije, a kde je ona, tam chci být i já.

„Willo Rose!“ zvolá, odloží knihu a doširoka mi otevře svou vyhublou náruč.

„Ahoj, mami.“ Pošlu jí vzdušný polibek, svléknu si mikinu s kapucí a poctivě a pečlivě si umyju ruce. Máma bere imunosupresivní léky a univerzitní studenti jsou jako chodící Petriho misky, varoval mě doktor B. Raději si tedy vydrhnu i celá předloktí a nakonec si v dlaních rozetru několik dávek dezinfekčního gelu.

Pak se k mámě konečně můžu sklonit a obejmout ji. Pevně a dlouze. Máma jako vždycky spojí ruce za mými zády a pořádně mě stiskne.

„Jak se máš, zlato?“ zeptá se.

Opře se o polštář a podívá se mi do očí. Pokaždé, když ji vidím, jsem vděčná za to, že až na splašené vlasy vypadám skoro jako její

kopie. Pomáhá mi to předstírat, že mě stvořila jen ona, že jsem jen a jen její.

„Celkem dobrý,“ odpovím, uvelebím se na kraji její postele a významně pohlédnu na tác s nedojedeným jídlem.

Máma jen mávne rukou. „Chutná to hnusně.“

„Ale mami, když nebudeš jíst, nebudeš mít žádnou energii. A tu rozhodně potřebuješ.“

Máma mi s povzdechem stiskne ruku. „Já vím. Později se tu má stavit Barbara, ta dobrovolnice z kostela. Přinese mi domácí kuřecí vývar.“

Bůh žehnej dobrovolníkům za to, že dělají mou práci. To *já* bych měla mámě vařit domácí jídla, ne nějaká hodná luteránka jménem Barbara, ale aspoň někdo. Díky tomu máma něco sní, a jako bonus se dočká příjemné návštěvy. Když dojde na konverzaci s cizími lidmi, máma na rozdíl ode mě ví co říkat a nezávazné tlachání jí nikterak nevadí.

Já a máma jsme zůstaly jen samy dvě. Nevnímám to jako něco zlého, tak to prostě je. Během let jsme cestovaly příliš na to, abychom někde vybudovaly nějaká pevná přátelství, a navíc jsme obě celkem samotářky. Mou rodinu odjakživa tvořily jen máma a babička Rose. Ta umřela, když jsem byla na střední, a pořád ještě mi chybí. Byla to neskutečně výstřední dáma, která milovala svou zeleninovou a květinovou zahrádku, vždycky vyhrávala vědomostní hry, kouřila jednu za druhou a klela jak starý námořník. Povahu jsem očividně zdělila po ní.

„No dobře,“ řeknu, vytáhnu pomeranč a začnu ho loupat. Jakmile ho očistím od všech bílých zbytků slupky, s mámou si ho rozpůlíme. Je to takový náš rituál. „Co novinky?“ zeptám se s očima upřenýma na pomeranč, z něhož jsem odtrhla kousek, až do vzduchu vystříkla trocha šťávy. Mám strach, že když se podívám na mámu, spatřím ten výraz, který mívá, když mi musí říct špatné zprávy.

„Jaké novinky?“

Podívám se na ni. „Nehraj hloupou, Joy Sutterová.“

Máma se usměje a zajiskří jí v očích. „Výsledky biopsie nejsou ideální, ale doktor B. už má plán. Je to přesně můj typ. Chytrý, odvážný a krásný.“

Honem se ohlédnou a ujistím se, že nestojí ve dveřích.

Máma se zasměje. „On ví, že si dělám legraci. Ale doopravdy si ho moc vážím, čehož rozhodně využívá, aby mě donutil jíst nebo se procházet po chodbě.“

„Mazaný chlap,“ zabručím. „Tys odjakživa byla na urostlé mužné zrzouny.“

„Mám svůj vkus. Zrzci jsou na tomhle světě nedocenení. A teď mi pověz něco o životě, o škole a o týmu,“ vyzve mě máma a trochu si poposedne, přičemž musí skrýt bolestnou grimasu. „Mám pocit, že poslední dobou vůbec nevím, co se ve tvém životě děje.“

Vyprávím jí o pad thai, o které se Rooney posledně pokoušela. Jak pak celý byt smrděl jako zkažená ryba a nudle zůstaly tak tvrdé, že jakmile jsem do nich kousla, byla jsem si jistá, že jsem si ulomila kus stoličky.

Máma se směje tak, až z toho dostane záchvat kašle. V pokoji se zastaví sestřička, dá jí dýchnout kyslíku a mně věnuje pohled, který říká: *Zklidni to trochu, Sutterová.*

Rozhodnuta mámu po zbytek večera už tolik nerozesmát, jí začnu vykládat o blížícím se zápase a o tom, že jsme zvolili ofenzivnější strategii než obvykle. Trenérka mě zatím stavěla jako útočný hrot, takže pokud na to půjdou naši protivníci chytře, pokusí se mě blokovat dvěma obránkyněmi. Proto jsme se rozhodli nasadit ke mně do útoku i Rooney, která obyčejně hraje na středu pole. Pokud bude v útoku se mnou a pomůže mi rozebrat jejich obranu, snad se nám společně podaří uhrát pár gólů.

„To zní skvěle,“ chválí nás máma. Hodí si do pusy kousek pomeranče a usměje se. „Brzo se na jednom ze zápasů ukážou hledači talentů, víš?“

Taky si vezmu jeden dílek. „Jo,“ kývnou s plnou pusou. „Pokud budu moct hrát.“

Mámě vystřelí tenká obočí až na čelo. „Nezlob se na mě, Willo Rose, ale copak mi něco uteklo? Ty jsi přece dobrá a poctivá studentka. Tvoje známky ještě nikdy nebyly v ohrožení.“

Povzdechnu si a položím jí hlavu do klína. Máma mi zajede prsty do vlasů a začne ten chaos uspořádávat. „Tak povídej, zlato.“

Všechno to na ni vysypu. Jak jsem naivně očekávala, že profesor MacCormack bude jednat jako všichni před ním, i jak jsem za ním pak nervózně přilezla, abych ho poprosila o to, co potřebuju. Ještě než se dostanu k tomu pitomému dřevorubci, máma zavrtí hlavou.

„Nepříjemné rozhovory nikdy nebyly tvoje parketa,“ povzdechnu si. „Nevím, jak je to možné. To mně kdyby někdo platil za to, abych se dohadovala, brala bych to.“

Doteky jejích rukou jsou tak uklidňující, že zavřu oči a vychutnávám si rytmické pohyby jejích prstů v mých vlasech. Až s tím skončí, nebudu je mít zacuchané, ale zato získají dvojnásobný objem. Což mi nijak nevádí. „Z tebe by byla skvělá právnička, mami. Ty, Rooney... jsem obklopená tak bojovnými osobnostmi...“

„To je ono!“ zvolá najednou máma, natáhne se pro křížovku a s jazykem mezi zuby do ní zapíše dané slovo. „Bo-jo-vný. Díky, Willo. Teď v tom můžu doktorovi B. vymáchat nos, až se u mě přístě stává.“

Zvednu hlavu a podívám se jí do očí. „Takže do křížovek tě uvrátil taky doktor B.?“ Už několik týdnů je jimi doslova posedlá. Natolik, že mi píše v kteroukoli denní i noční hodinu, jestli já nebo Rooney náhodou nevymyslíme slovo, které zrovna hledá.

„Slíbil mi, že když pod jeho dozorem nezhubnu a budu poctivě jíst, pustí mě na tvůj finálový zápas.“

„Mami, nejdřív bychom musely projít kvalifikací a vyřazovacími zápasy...“

„Bla, bla, bla,“ umlčí mě máma zdviženou rukou. „Co jsem tě odjakživa učila?“

Povzdechnu si. „Že dokážu cokoli, co si v duchu a v srdci usmyslím.“

„Přesně tak. Pokud po tom finále toužíš, Willo, tak se tam taky dostaneš. Jak říkám, jestli si udržím váhu, pustí mě na něj, ovšem jestli zvládnu každou křížovku *New York Times* za jeden den, tak mě tam osobně odveze ve svém sportáku.“

Zprudka se posadím. „Ale vždyť letos se o pohár hraje v San Jose. Copak to není nebezpečné? Tak dlouhá cesta tě určitě vyčerpá, svět venku je plný bakterií a...“

„Willo,“ zarazí mě máma, vezme mě za ruku a povzbudivě se na mě usměje. „Bude to dobré. Je to doktor. Sám to ví nejlíp.“

Ramena i žaludek se mi svírají obavami. Hrozně mě ničí, že je máma nemocná natolik, že musí být v nemocnici. Na druhou stranu mě však uklidňuje vědomí, že je o ni postaráno a že je v bezpečí. Co se mě týče, chci, aby to tak i zůstalo, aby se jí dostávalo potřebné péče, jak nejdéle to bude možné. Babička Rose nám našťásti zanechala slušné celoživotní úspory a mámina armádní peníze se taky hodí. Do léčby její rakoviny tečou doslova všechny naše peníze. Aby se uzdravila co nejdřív.

Finančně se tudíž musím z větší části zabezpečit, ale to mi nevadí. Už celé roky pracuju o letních prázdninách v místním knihkupectví. Tam jsem si taky obohatila slovník o výrazy jako *bouřlivý* nebo *bojovný*. Nezávislé knihkupectví s vlastní kavárnou a pekárnou zažívá v létě vždycky boom díky turismu, takže kromě pěkné hodinové mzdy dostávám i velkorysé spropitné. Z výdělků pak žiju následující měsíce. Jelikož díky akademickému a sportovnímu stipendiu neplatím školné, dokážu se skromným rozpočtem poplatit měsíční náklady na jídlo i služby v bytě, o který se s Rooney dělíme.

Posledních pár měsíců ale Rooney „náhodou“ zaplatila nájem i služby celé, aniž by mě nechala vypsát šek za moji polovinu a odeplat ho jejím rodičům, jak jsem to dělávala dřív. Mám velké podezření, že to dělá z toho důvodu, že její rodina je těžce za vodou. Táta je známý hollywoodský producent, takže peníze pro ni nic neznamenají. A navíc ví, že já musím šetřit. Popírala by to do soudného dne, ale stejně do ní vidím.

„Už zas máš takový ten vzdálený pohled, který nemá ve tváři jednadvacetileté dívky vůbec co dělat, Willo.“ Mamina ruka je studená a strašně kostnatá. Přesto jí zabořím tvář do dlaně. Tohle není její první souboj s rakovinou. Už vím, že žádnou společnou chvíli nemůžu brát jako samozřejmou. Život je křehký. A ačkoli doufám, že máma nad nemocí zvítězí, nikdy si nenechám ujít příležitost zpomalit čas a vychutnat si, že je tady.

„Nemusíš si dělat starosti, zlatíčko,“ zašeptá mi. „Dávám si pozor. A doktor B. pro mě dělá všechno, co je v jeho silách, a strachuje se dost za nás za obě, rozumíš?“ S tím pustí mou tvář a stiskne mi ruku. „Musíš žít svůj život. Vždyť ty akorát trénuješ, chodíš do školy, trénuješ, hraješ a potom chodíš vysedávat do nemocnice, aby ses znovu dívala, jak tvoje máma přichází o vlasy.“

„Nech toho.“ Do očí se mi derou slzy. „Mám tě ráda. Chci být s tebou.“

„Ale musíš taky někdy žít, Willo. Žít, nejenom přežívat. Vyjdi si někde s Rooney. Obleč si minišaty a vystav ty svoje parádní vysportované nohy. Začni někoho líbat a vyzkoušej to s ním na všechny způsoby, samozřejmě s ochranou...“

„Mami!“ Zrudnu. „Viš přece, že nerandím.“

„Neříkám, že musíš randit. Říkám jen, že nějaká ta vášnivá noc...“

„Mamiii,“ zaupím.

„Já už jsem nějakou dobu s přestávkami pořád nemocná, ale víš ty co, Willo? Nemám pocit, že bych zas o tolik přicházela. Jako mladá jsem žila. Chodila jsem na divoké koncerty a vandrovala. Randila jsem s podivínskými beatníky, četla tlusté romány a stopovala. Kouřila jsem trávu a zírala z korby pick-upu na hvězdy. Užívala jsem si, tvrdě pracovala, narukovala do armády a jako zdravotní sestra procestovala celý svět. Dostala jsem se na neznámá místa, vyzkoušela exotické milence a pár sexy vojáků...“

„No tak, mami,“ vrtím hlavou. Máma je krásná i bez vlasů a s turbanem na hlavě. Má stejně sytě hnědé oči jako já, posazené

daleko od sebe, a taky vystoupilé lícní kosti a plné rty. Viděla jsem její fotky. Když byla mladší, byla to kost. Jen si vážně nerada představuju, jak si s někým užívá.

„Ty víš, co chci říct, Willo. Život se za tebe sám neprožije. A slíbeného nemáme vůbec nic. Ty máš dost co nabídnout a ještě tolik co zažít. Nechci, abys o to přišla kvůli mně.“

Nejradši bych jí řekla, že kdybych si tím koupila její věčnou přítomnost, přišla bych klidně úplně o všechno. Že se bojím, že je na tom hůř, než dává najevo. Že bych se nesnášela, kdybych trávila večery jako běžná mládež, místo abych ty prchavé okamžiky prožila s ní.

Jenže já jsem já. O podobně nepříjemných věcech nemluvím. Takže jí místo toho stisknu ruku a řeknu: „Tak dobře, mami, zkusím to.“

KAPITOLA 3

Ryder

Playlist: „Elephant Gun,“ Beirut

Přesně před dvěma lety jsem si uvědomil, že můj život bude jiný, než jsem si ho maloval. Popírání je mocný vyrovnávací mechanismus. Když jsem onemocněl, popíral jsem to zuby nehty. Nakonec ale na dveře mojí mysli zaklepal ten tvrdohlavý pragmatický kořínek, který se mou rodinou prostě táhne, a donutil mě podívat se do tváře reality.

Nejsem klasický kluk z Kalifornie. Nesurufuju ani nepoužívám slova jako *krutopřísny*. Vyrosl jsem v Olympii ve státě Washington a nejradši bych tam žil dál, jenže táta dostal nabídku, jaká se neodmítá. Od Lékařského centra Ronalda Regana při Kalifornské univerzitě v L.A., známého pod zkratkou RRMC. A tak jsme tu.

Chybí mi podzim. Chybí mi kluzký koberec vlhkého spadavého listí křupající pod nohama. Chybí mi mráz, při kterém mi za dlouhých zimních běhů ve sněhu rudl nos a štípalo mě v plících. Chybí mi tma, jakkoli to může znít divně. Chybí mi svíčky a oheň v krbu a dlouhé večery s knihou poté, co před večerí zapadne slunce.

Taky mi chybí fotbal. Chybí mi hra, o které jsem byl tak skálopevně přesvědčený, že bude řídit celý můj dospělý život.

A právě na výročí dne, kdy vesmír spláchl všechny moje sny do hajzlu, si vedle mě na obchodní matematice sedne Willa Sutterová, vycházející hvězda ženské fotbalové ligy. Jako by si do mě chtěl ještě kopnout tam, kde věděl, že to zabolí.

Moc mi nepomohlo, že mě ta holka z nějakého důvodu očividně z duše nenávidí. Po přednášce mě probodla vražedným pohledem a strčila si propisku do vlasů s takovou vervou, jako by si přála, aby to byla dýka, kterou mi bodá do srdce. Kaštanové zorničky jí vzteky zrudly a z celé její bytosti sálala agrese. Dívka, jejíž budoucnost kdysi patřila mně, na mě hleděla, jako by mě nejradši zabila a potom ještě jednou, čistě pro zábavu. Jindy by mě možná bavilo zůstat a dívat se, jak se mě tím svým nenávisným pohledem pokouší rozpustit, aniž bych měl nejmenší tušení, čím jsem si to zasloužil, ale ne v tenhle den.

Další přednáška dopadla stejně zle. Znovu si sedla vedle mě, přičemž se o mě div neotřela, takže jsem si její přítomnost dost uvědomoval. Jsem větší než většina kluků. Mám široká ramena a dlouhé nohy. Já se na ty židličky prostě *nevejdu*. Takže mě vlastně moc nepřekvapilo, když jsem si jednou trochu poposedl a při tom do ní nerad štouchl loktem, čímž jsem si ten vražedný pohled vysloužil znovu.

Nejvíc mě překvapilo, že poté, co mě zpražila tím pohledem dožadujícím se vysvětlení, jsem jí chtěl odpovědět. Což není jen tak, protože jsem už dva roky neřekl jediné slovo.

„Ryi.“ Slyším to, jako bych byl pod vodou, slabě a deformovaně. Tak zní život se středním a vážným poškozením sluchu v pravém, respektive levém uchu. Jen několik týdnů před začátkem přípravných univerzitních zápasů jsem zničehonic dostal těžkou bakteriální meningitidu. Můj stav se rychle a prudce zhoršil. Probudil jsem se v nemocnici a mámin hlas slyšel jako zkreslený cinkavý zvuk, který jsem sotva poznával. Meningitida mi poškodila vnitřní ucho a silná antibiotika taky odvedla své.

Hluché fotbalisty najdete na všech ligových úrovních. Vím, jaké jsou možnosti. A všem, kteří ohluchli zcela nebo částečně a rozhodli se jít touhle cestou, to moc přeju. Ale pro mě to není. Já pověsil kopačky na hřebík, vzdal se sportovního stipendia a posunul se dál. Už nejsem Ryder Bergman, spolehlivý hráč na levém křídle.

Už ne. Ale fotbal budu mít rád vždycky a jednoho dne si k němu třeba najdu znovu cestu v nějakém prostředí, kde mi to bude vyhovovat. Jen jsem k tomu ještě nedospěl.

„Ryi,“ zkouší to můj bratr Ren znovu. Možná mě oslovil mou přezdívkou. Nebo vyslovil mé jméno celé a mně jednoduše většina unikla. Nad podobné maličkosti se snažím povznést. Snažím se nemyslet na to, co mi utíká, nelámat si s tím hlavu. Někdy je to snazší, jindy těžší.

Otočím pracovní židli čelem k bratrovi. Ren má stejně jako já vysokou svalnatou postavu se širokými rameny, ale jeho vlasy mají zrzavý nádech a šedomodré oči zdědil po mámě.

Ren je profesionální hokejista. Byl šíleně nervózní z draftu. Strašně se bál, že ho od nás odtáhnou na druhý konec států, a nesmírně se mu ulevilo, když nakonec podepsal smlouvu s týmem L.A., ačkoli během sezóny se doma stejně skoro nevyskytuje, přestože žije a pracuje poblíž. Ale když už doma je, většinou mi nedá pokoj.

Nakloním hlavu na stranu a zpražím ho pohledem, který už dobře zná. *Potřebuješ něco?*

Ren zvedne oči ke stropu, vytáhne z kapsy telefon a zavrtí jím ve vzduchu ze strany na stranu, což se během těch dvou let stalo kódem pro: *Vytáhni telefon, vole, a mluv se mnou.*

S povzdechem se chopím mobilu a otevřu náš společný chat.

Já vím, co je dneska za den, napíše Ren. *No tak, nech mě tě někam vytáhnout.*

Copak dneska nehraješ? zeptám se.

Mám volno, odpoví. *Příští zápas je až zítra. Tak jdem.*

Podívám se mu do očí a stisknu ikonu odeslat. *Ne.*

Ren se opře ramenem o rám dveří a založí si ruce na prsou. Ná sleduje významný pohled.

Freya říká, že pokud nepůjdeš dobrovolně, vytáhne tě někam násilím, napíše mi posléze.

Rozhodím ruce do vzduchu. *Cože?*

Ren jen pokrčí rameny. *Už má těch tvých výmluv plný zuby. Prý zná jedno místo, kde dělají dobrý burgery, ale není tam moc rušno, takže tě tam nerozbolí hlava.*

Znovu si povzdechnu. *A když odmítnu?*

Je to i tvoje sestra, odpoví Ren. Sám víš, co bude.

Freya je z nás nejstarší. Ve srovnání s ní působí moje tvrdohlavost spíš jako dětská umíněnost. Lepší bude udělat, co chce. Navíc by mi možná úplně nevadilo sednout si někam do klidu s mými sourozenci a dát si s nimi po dlouhém nepovedeném dni něco k snědku.

Vstanu, popadnu mikinu, pročísnu si vlasy rukou a rozhlédnu se po své kšiltovce. Ren to pochopí správně a vítězně zajásá, což je ojedinělý zvuk, který ještě slyším i bez naslouchátek. Rád bych řekl, že jsem za to rád, ale lhal bych. Pokaždé, když něco takového zaslechnu, začnu akorát myslet na to všechno ostatní, co už neslyším. Psycholog, za nímž mě potom všem rodiče dotáhli, říkal, že chvíli trvá, než člověk začne vidět život jako zpola plnou sklenici.

Ke zpola plné sklenici mám ještě daleko.

Neznalému návštěvníkovi musíme připadat jako zoufale asociální skupinka. Nosy máme zabořené do telefonů, ale to je jediný způsob, jakým spolu můžeme všichni mluvit. V našem skupinovém chatu jede dlouhé konverzační vlákno. Ren sedí vedle mě a Freya se svým manželem Aidenem naproti.

Aiden usrkne pivo, odloží sklenici a napíše: *Zeptejte se někdo Rydera na jeho novou kámošku z mého semináře.*

Hned zbystřím. Ano, Aiden je profesor MacCormack. Můj švagr je zároveň mým učitelem. Upřímně? Báł jsem se, že to bude střet zájmů. Jenže mít splněnou obchodní matematiku je podmínkou k zápisu jednoho semináře, o který hrozně stojím a který se vypisuje jednou za uherský rok, což bude zrovna příští semestr. Aiden

mě uklidnil, že to bude v pohodě, tak mu věřím. Jestli existuje nějaký mizera, který dokáže s radostí udělat ze školního života pekló i *vlastnímu* příbuznému, je to on.

Freya pozorní. *Novou kámošku? Vyklop to.*

Freya vypadá doslova jako mámina kopie, a tak mám chvilku nepříjemný pocit, že je to právě ona, kdo ze mě tahá informace o holkách – jako to dělávala, když jsem byl ještě na střední. Sestra má blond vlasy, krátký zubatý sestřih a bystré, ledově modré oči. A taky nový piercing, čehož jsem si až doteď nevšiml.

Znakuju *proč?* a pak si poklepu prstem na čelo.

Freya se na mě nechápavě dívá. „Co jako?“

Ušklíbnu se a napíšu do skupinového chatu: *Býk. S tím novým piercinglem vypadáš jako býk.*

Ren zachrochtá smíchy a pokusí se to zamaskovat kašlem, Aiden pro změnu div nevyprskne pivo. Na Freyu si nikdo netroufne. Nikdo až na mě.

Skrčku drzá, odpoví a pak se ke mně natáhne přes stůl a marně se mě pokusí štipnout do bradavky. Pak se zas pohodlně usadí, opatrně si narovná kruh v nose a znovu se chopí telefonu. *Vypadám elegantně.*

Kolem stolu se ozve další přidušený smích a chrochtání. Zakryju si ústa rukou, ale ramena se mi třesou.

Vtom naše veselí vezme nečekaně za své. Vzdáleně slyším a z Aidenových rtů čtu, jak kleje. „Sakra.“

Freya se ohlédne směrem, kterým se dívá, a stejně tak Ren. Do dveří vešla Willa Sutterová, jenže já nemám ponětí, co si o ní ostatní říkají. Vzácně se totiž zapomněli ujistit, že stíhám odezírat, a nepoužívají telefony.

Dvakrát tlesknu, čímž si vysloužím jejich pozornost a tři provinilé výrazy.

Promiň, Ryi, píše Ren.

Přišla Sutterová, přidá se Aiden. *Tohle nebude vypadat dobře.*

Proč? Kdo to je? nechápe Freya.